

foto: Cornel Miftode

amănunt, căci, altfel, la ce bună simultaneitatea?). De a le pregăti să-și transmită reciproc vibrațiile. Așadar, trei spectacole, nu unul singur. Un fel de jonglerie.

Din păcate pentru economia producției, Theodora Herghelegiu nu are suficientă experiență ca să ducă la bun sfârșit o atât de dificilă sarcină. Nu știe încă să prezinte, să croiască fără cusur acest mod neobișnuit de a face teatru. Pentru că nu se ajunge la legătura dorită (bănuiesc) și la interdependența între planuri, neajunsul major al spectacolului stă în ritmul monoton al acțiunii. E drept, *bardo* înseamnă reluarea nesfârșită, până la exasperare, a aceleiași teme. Totuși, după prima jumătate de oră, cu toate că se petrec multe acțiuni mici (nu și

decisive) și migălos realizate, am avut senzația că montarea nu mai are ce să-mi spună. Combinația, pe scenă, a unor ritmuri diferite ca intensitate trebuie să fie un lucru destul de greu de pus în practică, judecând după cât de rar este întâlnit în teatru. Asta îi lipsește cel mai mult producției de la Piatra Neamț: știința alternării tempo-urilor. Interpreții se luptă sânguincios, potrivit cu talentul pe care îl posedă, cu ce li s-a dat în grijă, însă par copleșiți de mecanism. Ce mi-a plăcut la *Bardo Blues*: cele trei planuri paralele sunt încadrate într-o ramă aparte. Într-un întuneric aproape perfect, de sală de cinema, spectacolul începe cu un film: pe un ecran ce acoperă toată scena, se derulează *cast-ul*; actorii sunt intro-

duși cu nume de împrumut, un fel de porecle inventate pornind de la cunoscute staruri ale marelui ecran. Pe aceeași linie este și finalul reprezentației (apropo, momentul "face toți banii"): ecranul de pânză cade din nou pe scenă. Din "întâmplare", unul dintre personaje nu dispăre, o dată cu restul, în spatele ecranului. Rămâne de cealaltă parte a lui, nas în nas cu publicul: între hăul negru, cu ochii mulți ai spectatorilor, și perdeaua pe care scrie, în engleză, "sfârșit". Degeaba bate cu pumnii în zidul care i s-a închis în față. Ficțiunea nu-l mai primește. Dar nici realitatea. Este uitat în afara ambelor, într-un soi de *no man's land*. Nici în moarte, nici în viață.

M. H.

~~Se se în țară în țară?~~
Se se în țară în țară?

Cafeaua de la Ploiești băută la București

Într-un spațiu sustras influențelor înconjurătoare – larma suspect colorată a străzii Lipscani și sălile Consignației care mai mult ascunde decât arată obiectele-amintiri ale unor vieți dispărute – s-a găsit loc pentru o sală unde să se joace teatru. L-a mobilat Teatrul "Toma Caragiu" din Ploiești, instituție din provincie cu un raport special și specific față de publicul din București.

Proximitatea de capitală a favorizat prezența unor vedete, de unui colectiv de interpreți și a unor colaborări regi-

zonale care l-au situat în curentul principal al evoluției artei spectacolului. De la Valeriu Moiescu și Aureliu Manea, în trecut, până la Alexander Hausvater, în prezent, spectacolele de la Ploiești au fost evenimente ale stagiunii bucureștene și naționale, fără însă a izbuti să coaguleze viața intelectuală a orașului de pe firmă. Nimeni nu poate să le aibă pe toate deodată. Spectacolele importante de la Ploiești se făceau cu gândul la criticii din capitală, iar publicul cultivat din oraș compara performanțele

locale cu cele de la Național sau "Bulandra" și nu cu cele de la Brașov sau Pitești. „Mersul trenurilor” a fost un element important în programarea spectacolelor, iar direcția teatrului a fost obligată de împrejurări să dea dovadă de multă flexibilitate pentru a-și realiza obiectivele. Poate astfel se explică de ce teatrul din Ploiești se înscrie mai armonios decât alte instituții similare în peisajul fluid al reformei neîncepute. Directorul, Lucian Sabados, are darul persuasiunii și o deschidere intelectuală

foto: Mihail E. Cratofil

Theodora Stanciu și Ioan Coman

care îi facilitează dialogul cu creatori importanți. El transpune în practică înțelepciunea des citată și rar însușită: oricât de lung ar fi drumul, el începe cu un prim pas.

Teatrul Hanul cu Tei este pasul care instituționalizează legătura cu capitala într-un mod stimulator pentru părțile implicate. Primul spectacol, cu piesa *Cafeaua domnului ministru* de Horia

Gârbea, și-a asumat nobila misiune a începutului de drum, semnificând deschiderea spre dramaturgia românească postmodernă, spre tineri, spre contestație. Horia Gârbea reprezintă toate acestea, dar nu am impresia că el se ia atât de tare în serios pe cât a vrut să ne convingă regizorul (Lucian Sabados). Peste hazul piesei a fost descărcat repertoriul de coduri al teatrului absurdului, interpretării evoluează într-un corset evident incomod: ministrul depășit de situație, secretara abuzivă, proxeneta energică nu joacă relația dintre ei, ci semnificațiile și consecințele decăderii morale. Textul e mai mult și mai puțin decât atât.

La proiectul teatral Hanul cu Tei este asociat și Mihai Voicu, actor, deputat (1990-1992), președintele Consiliului de administrație al Galeriei de artă unde s-a adăpostit sala bucureșteană a teatrului din Ploiești. Aventura teatrală a acestui generos și vesel patron este reconfortantă în ambianța de rapacitate plângăreață care a inundat instituțiile unde prestează servicii artiști dezinteresați.

Magdalena Boiangiu

Sf flash

Teatrul ca adăpost

Citesc, chiar în timpul reprezentației, așa, ca să mai treacă vremea, în foaia-program oferită cu amabilitate de către secretara literară a Teatrului Odeon, că această producție - *Capricii*, scenariul și regia: Camelia Hâncu, scenografia: Viaceslav Vutcariov, muzica originală: Sebastian Bărbălan - a fost prezentată, în mai 2000, la Festivalul de Monodramă de la Kiev, "bucurându-se de un real succes". Mă opresc din lectură și cuget: o fi ceva de capul spectacolului, dacă... Mă concentrez puternic. Aflându-mă pe scenă, alături de protagoniști, nu am curajul să mă mișc, pentru a nu deranja fluxul creației. Îmi amorțește un picior. Îndur eroic, așteptând să se întâmple ceva. Orice, numai să pot profita și să-mi schimb măcar poziția. Cei doi actori se fâțâie, însă, încoace și-ncolo, întocmai ca acum un sfert de oră, între o pianină, o săgeată luminoasă cu vârful îndreptat în sus, aninată de un suport metalic, și

culise. Din când în când cel care "joacă" rolul Dirijorului (Mihai Danu) mută dintr-un loc într-altul suportul cu săgeata, iar cel care deține (după toate probabilitățile) rolurile unor compozitori de seamă, cum ar fi Mozart sau Beethoven (Sebastian Bărbălan), atinge clapele instrumentului muzical, gândilându-ne auzul cu câteva acorduri. Melodioase, dar nu reușesc să mă scoată din apatie. Aștept. Îmi amorțește și celălalt picior. Începe să plouă. Aud ropotul stropilor pe acoperiș. Privesc chipurile vecinilor de scaun. Sunt sumbre. Vor să înțeleagă unde au nimerit. Vor să se relaxeze, să se bucure. Doar de-aia vine omu' la teatru! Nu știu în ce măsură reușesc ei, însă eu m-am liniștit: de vreme ce tot plouă, mai bine ca spectacolul să continue. Cel puțin stăm la adăpost.

Marinela Țepuş